

пѣето мѣсто, и тамъ Евреино выкмáлз діаволчъ,
и той часъ се соврáли много діаволе: и посредѣ
сѣдѣлз сатана съ голѣма гóрдость (ФѢДѢЛѢКЪ),
говори Евреино на Фебѣила: поклонѣсе моемѢ вла-
дыцѣ, и той мѢ се поклонилз, и рече: Евреино на
сатана: владыко мой! тоа человекъ го ѣ испѣ-
дилз владыка та, исамъ ти гó довелз, ты да мѢ
помогнешз; а діаволз реклз: ако се ѡрече ѡ Христа,
да гó направа въз по голѣма честь ѡ пѣрва та: и се
що йска да йма: ты знаешз моа та сила. И така
ѡкаанный Фебѣилз далз ѡ своа та си рѣка писмо
на сатана та; и той го прегѣрналз и цѣлѣвалз, и
мѢ реклз: сегà ще да видишз моа та сила; това
изрече, и невидесе що стана. А Фебѣилз ѡишалз
съ Евреина въз градъ, и така владыка та на оутро-
то провóди за него, и го тѣрилз пакъ на пѣрва та
работа, и мѢ реклз: да мѣ прóстишз, азъ сотво-
рихъ неправо. И сички те, що были тамъ, се за-
чѣдили, а това се ѣ было діаволска работа. Когà
спáлз владыка та, и мѢ запратилз сатана на сонъ.
И затова Фебѣилз дошелз въз по голѣма честь, но
не былз смиренъ каквóто пѣрво, и много се гор-
дилз, и сички те мѢ се воали и го почитали: и
владыка та го почиталз. Евреино ходилз често при
Фебѣила, и мѢ казѣвалз: да дѣржи това, каквò
се ѡбрѣкалз на діавола, защò тãм честь що йма се-
гà діаволо мѢ ѣ далз, но Фебѣилз се оусѣтилз и
фаналз да мысли за вѣчна мѢка, и дѣмаше си са-
ми себе: горкóми какса измáмихъ беззѣмни! и
станахъ рóбъ наврагѣ, заради привременната тãм
честъ. Какъ неможáхъ датзрпá лишѣнѣето иконо-
мичества, и пагѣбата на вѣчното елаженство какъ
неразумишлáвамъ, азъ треокаанный кога ме ѡсѣди
невѣсный а царъ дагорѣ беззкраино. Охъ тешкò
мене! кой да плаче беззѣмие мое, това мыслилз и
плакалз дѣнь и нóщъ, и не смѣалз да се моли Бóгъ,